

[Poul Schlüter.]

lov kommer frem i år så sent som til første behandling i morgen? Risikerer vi ikke, at det går, som det ofte er gået, at denne lov vedtages så sent, at vi skaber enorme problemer for kommunerne, som skal være klar med selvangivelserne i årets begyndelse? Det er igen et planlægnings- og forberedelsesproblem. Det er igen et spørgsmål om, at regeringen skal have sin lovtæst klar til fremsættelse her i folketinget så tidligt og så gennearbejdet, at vi kan være klar med det endelige resultat så betids, at vi ikke skaber administrative vanskeligheder for andre offentlige myndigheder, kommunerne. En for sen vedtagelse af love med hastig ikrafttrædelse er ingen god skik.

Må jeg vende mig til ministeren. Jeg var glad for, at ministeren omsider tog fat på en besvarelse af i hvert fald nogle af de problemer, jeg havde rejst i mit første indlæg. Men når han siger, at han ikke ved at lytte til ordførertalerne her i dag, og altså heller ikke til mine betragtninger, har fået indtrykket af, at der foreligger nogen nævneværdig uenighed om dette store spørgsmål, så må jeg sige, at ministeren må have lyttet dårligt. Han svarede ikke på en række af de betragtninger, jeg førte frem om en rationel tilrettelæggelse af hovedprincipperne i forvaltningen, og jeg må sige, at ministeren i sin tale — skønt den var lang, og skønt han kunne nævne en række enkelt eksempler, som viser, at man er kommet et stykke med kontorrationaliseringen — bekræftede, at det er på kontorrationaliseringsområdet, der hidtil er sket noget, og at alt for lidt initiativ er taget, hvor det drejer sig om det afgørende, strukturrationaliseringen.

Jeg vil nøje følge, om ministeren sætter i værk den tanke om offentliggørelse af administrationsrådets forslag, som jeg forstod at ministeren ikke var ganske afvisende over for. Ministeren reserverede sig ligesom lidt og sagde, at når administrationsrådets forslag har tværgående karakter, så kunne vi offentliggøre dem. Jeg tror, vi skal gå langt, langt videre. Jeg tror, det spiller en direkte rolle for mulighederne for forslagernes gennemførelse, at folketinget og også andre i offentligheden får en mulighed for at kontrollere, at det virkelig bliver til noget,

at der ikke blot skrives betænkninger, men at forslagene også gennemføres.

Ministerens svar på mine betragtninger om administrationsrådets sammensætning synes jeg ikke kan holde. Jeg ved, at det er pålagt styrelsescheferne at have ansvaret for rationaliseringsbestræbelser gennemførelse inden for hver sit område; det er naturligt. Men igen: man kan vel ikke vente, at det store, det gennemgribende, skal komme på initiativ af styrelsens egen chef, fordi han let bliver fastlåst i den gamle forvaltningsmæssige tradition. Jeg forstår udmærket, at styrelsescheferne skal være repræsenteret i administrationsrådet, men derfra og til, at de skulle udgøre rådets flertal, er der jo unægtelig også et meget langt og efter min opfattelse for langt spring. Selvfølgelig kan det være praktisk, at den styrelseschef, hvis forvaltningsområde man har til behandling, er repræsenteret i en vis fase af administrationsrådets drøftelser, men at styrelsescheferne skulle udgøre flertallet i administrationsrådets daglige arbejde, er en ganske anden sag. Jeg tror, der ville komme flere initiativer på rationaliseringsområdet, hvis rådet havde en ganske anderledes uafhængig placering i forhold til den daglige forvaltning.

Ministeren siger, at der er en menneskelig tendens til at være modvillig over for andres forslag, medens man har sympati for sine egne. Det kan nok være, men hvis resultatet af at lægge denne menneskelige erfaring til grund bliver, at initiativerne udebliver, så er det jo skidt. Derfor tror jeg, at det måtte være rigtigt, om administrationsrådet var således sammensat, at man først og fremmest brugte den dygtigste ekspertise, man kunne hente udefra. Jeg mener ikke, at, som ministeren sagde, erhvervsdirektører skulle udgøre et flertal af administrationsrådets medlemmer, for de har heller ikke i almindelighed den erfaring, vi her skal trække på. Det, det drejer sig om, er de dygtigste eksperter i rationalisering; det er dem, det gælder. Disse kræfter er ikke, så vidt jeg kan bedømme det, trukket tilstrækkeligt ind i arbejdet i dag, og jeg synes, ministeren ser helt galt på spørgsmålet, når han stadig vægrer sig ved at trække folk udefra, som er uafhængige og har erfaringen, ind i arbejdet.